

κατὰ τὸ 1824 ἔτος πρὸς διεκδίκησιν τῶν ὑφαρπασθέντων δικαιωμάτων της, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον Λουδοβίκου XVIII ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἡ ὑπόθεσις τῶν ἀξιώσεων της ἔμεινεν ἐκκρεμής.

Ἐν τούτοις ὁ Δοῦξ, γενόμενος βασιλεὺς, καίτοι γινώσκων τὰ πάντα, δὲν ἠθέλησε νὰ καταδιώξῃ αὐτήν, καὶ οὕτως ἀνενόχλητος μένουσα διῆλθε τὰς ἡμέρας αὐτῆς ἀπάσας ἐν Παρισίοις, κατοικοῦσα ἐν τῇ ὁδῷ Rivoli περιποιουμένη τὰ ὠραιότερα τῶν ἀνθέων καὶ ὑπερδισχίλια πτηνὰ τῶν διαφόρων χωρῶν τῆς ὑψηλίου.

Ἡ περιπετειώδης γυνὴ Μαρία Στέλλα Πετρονίλλα Chiarpini ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν τῷ 1845 τὴν ἐπομένην τῆς ἐνάρξεως τῆς βουλῆς, εἰποῦσα ὡς ὕστατον τῇ θαλαμηπόλῳ αὐτῆς «δὸς μοι τὴν ἐφημερίδα, ἵνα ἀναγνώσω τὸν ἐναρκτήριον λόγον τοῦ ληστοῦ τούτου».

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἀποφεύγουσι πολλάκις νὰ προφέρωσι τὴν λέξιν *χρῆμα*.

Καὶ πράγματι οὐδέποτε ἡ σπανιώτατα τὴν προφέρουσιν, ἐνῷ σχεδὸν πάντοτε περὶ αὐτῆς ὁμιλοῦσιν. Π. χ.

Ἄ τραπεζίτης λέγει, τὰ κεφάλαιά μου. Ἡ ἐν ὄρφ γάμου, ἡ προίξ μου. Ὁ στρατιώτης, ἡ δεκαμερία μου. Ὁ ὑπάλληλος καὶ ὑπηρέτης, ὁ μισθός μου καὶ τὰ τυχερά μου. Ὁ βασιλεὺς καὶ βουλευτής, ἡ ἐπιχορήγησίς μου. Ὁ δικηγόρος, ἡ ἀμοιβή μου. Ὁ ἐφημεριδογράφος, αἱ συνδρομαί μου. Ὁ κληρονόμος, ἡ κληρονομία μου. Ὁ καλόγηρος, ἡ ἀπολαβή μου. Ὁ συνταξιούχος, ἡ σύνταξις μου. Ὁ ιδιοκτήτης, τὰ κτήματά μου. Ὁ διδάσκαλος, τὰ διδασκτὰ μου. Ἡ κυβέρνησις, ὁ προϋπολογισμός μου. Αἱ ἀτμοπλοῖκαί ἐταιρίαι, ὁ ναῦλος. Ὁ μεσίτης, ἡ μεσιτεία μου. Ὁ ἀχθοχόρος, τὰ χαμαλίκια μου. Ὁ λεμβοῦχος, τὰ βαρκαδιάτικα. κλπ. κλπ. κλπ.

Τέλος ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἕως τοῦ ἀχθοφόρου, τὰ συνώνυμα ἀντικαθιστῶσι τὴν λέξιν. Φαίνεται δὲ ὅτι, ἀναγνωρίζοντες αὐτὴν ὡς αἰτίαν ἀπασῶν τῶν δυστυχιῶν μας, αἰσχυρόμεθα νὰ τὴν προφέρωμεν.

Τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ ὅτε τὸ ἐναντίον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἔχομεν χρήματα.

Ἐχω μὲν ἀναπαράδιά λέγομεν, ἐτρύπησεν ἡ τσέπη μου, ἡ τσέπη μου εἶνε πανὶ μὲ πανί, χορεύουν ποντικοὶ στὴν τσέπη μου, ἢ ἄλλο τι παρόμοιον.

Διὰ νὰ δικαιώσωμεν δὲ πῶς τὰς παρατηρήσεις μας ταύτας ἀναφέρομεν παράδοξον ἀλληλογραφίαν ἀνταλλαγεῖσαν ποτὲ μεταξὺ τοῦ Ἀλφόνσου Κὰρ καὶ τινος συμβολαιογράφου φίλου του.

Ὁ Ἀλφόνσος Κὰρ ὅτε ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του, εἶχεν ἀνάγκην 500 φράγκων, ἔσπευσε λοιπὸν παρὰ

τῷ ῥηθέντι φίλῳ του καὶ ἐδανείσθη ὑποσχεθεὶς ἐνυπογράφως νὰ τὸν πληρώσῃ ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ καλλιτέρου ἔργου.

Ἐντὸς ὀλίγου ἐδημοσιεύετο τὸ Ἰπὸ τὰς Φιλλύρας. Ὑποδοχῆς ἔτυχε μεγίστης. Ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐποφελῇ τῆς περιστάσεως, περιμένων τοιαύτην εὐνοϊκωτέραν, τὴν ἐκδοσιν νέου ἔργου.

Καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ μυθιστορήματος *Mian ὦραν βραδύτερον* ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ αἰτήσῃ τὸ δάνειόν του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ περιμείνῃ ἔτι. Ὅτε ὁμως ἐδημοσιεύθῃ ἡ *Γενεβιέβη* ἡ, τί περιέχεται ἐντὸς φιάλης μελάνης, ἡ ἐπιτυχία τόσῳ πλήρῃς ὑπῆρξε, καὶ ἡ ὑποδοχὴ τοῦ κοινοῦ τόσῳ μεγάλη ὥστε ὁ συμβολαιογράφος ἔσπευσε νὰ γράψῃ εἰς τὸν συγγραφέα.

«Ἀγαπητέ Ἀλφόνσε, δὲν ἀντέχω εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ σ' εἰπῶ ὅτι ἡ *Γενεβιέβη* σου εἶναι τὸ καλλίτερόν σου ἔργον.»

σὺ δ.

Πρὸς ταῦτα ὁ συγγραφεὺς τῶν *Σφηκῶν* ἀπεκρίνατο ἀμέσως.

«Φίλτατε, ἡ κρίσις σου μὲ τιμᾷ καὶ κολακεύει ἀλλὰ πιστεύω νὰ γράψω ἀκολούθως *καλλιτερόν τι*».

Πάντοτε ὡς βλέπετε φαίνεται ἡ ἀποφυγὴ διὰ τὸ ἀργύριον, ὥστε ὁ συμβολαιογράφος οὔτε ὁ συγγραφεὺς ἐχάραξαν τὰ γράμματα τῆς ἀνιαρᾶς ταύτης λέξεως.

Προσθετέον ἐν τούτοις ὅτι ὁ Ἀλφόνσος Κὰρ πρὸ πολλοῦ ἐξώφλησε τὸ χρέος του.

Ἐν Σὺρφ 25 Ἰανουαρίου 1886.

YAN.

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

Περὶ τῆς συγκομιδῆς τῶν ἀνθέων τῆς χρυσομηλέας.

Πάντες γνωρίζομεν τὸ ὕδωρ τῶν ἀνθέων τῆς χρυσομηλέας, τὸ κοινῶς *ἀνθόνερον* καλούμενον, ὡς καὶ τὰς ποικίλας αὐτοῦ χρήσεις, καὶ πᾶς τις δύναται νὰ εὔρῃ πάντοτε ἐν τῇ σκευοθήκῃ ἐκάστης οἰκίας φιαλίδιον πλήρες τοῦ εὐώδους τούτου ὑδατος.

Τὸ ἀνθόσταγμα τοῦτο (*Aqua flores Aurantii*, ἢ *Nap-hae*) παρασκευάζεται ἐκ τῶν πετάλων τοῦ ἄνθους, ὅπερ ἀποχωρίζουσι τῶν λοιπῶν μερῶν, ὑπέρου, ὠοθήκης, κτλ. Διὰ δὲ τῆς ἀποστάξεως ἐξάγουσιν ὁμοίως καὶ ἐλαιώδη τινα οὐσίαν, ἐρυθρὰν, δριμεῖαν, καὶ λίαν εὐώδη, τὸ *aithérior éλαιον* τοῦ *Meuli* καλούμενον (*Essence de Meuli*), δι' οὗ ἀρωματίζουν τὰ ποτά.

Ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀνθέων τῆς χρυσομηλέας γίνεται συνήθως ἀπὸ τῆς 25ης Ἀπριλίου μέχρι τέλους Μαΐου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν αὕτη εἶναι μετρία, εἴτα ὁμως, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς 10ης Μαΐου, ἀποβαίνει ἀφθονωτάτη.

Ἡ συνήθης χρυσομηλέα τῶν Ἰνδιῶν ἀφίκετο πιθανῶς εἰς